

Första Söndagen i Adventstiden

Herren kommer till sin kyrka

Sak 9:9-10; Upp 5:6-14; Luk 4:16-22a; Ps. 25:4-5, 21-22

I Guds, Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Systrar och bröder, det är Advent och därmed ett nytt år här på jorden, ett år som väl inte hade kunnat börja bättre än med profetens ord:

”Fröjda dig storligen, du Sions dotter! Höj jubelrop, du Jerusalems dotter!
Se, din konung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl. Stridens bågar skall utrotas, och han skall tala frid till hednafolken. Hans herravälde skall nå från hav till hav, och från floden intill jordens yttersta gränser.”¹

Vi känner traditionen att Advent är den tid som föregår jultiden; att advent inte är jul. Vi vet att jul firas till minne av Jesu födelse och att Adventstiden är en förberedelsestid inför den fest som börjar med juldagen.

Hur kan det då komma sig att vi idag får lyssna till hur Jesus rider in i världen som konung? Han var ju bara ett nyfött barn. Ja, Advent är den tid som föregår Jesu födelses fest. Det är Jesu födelse som firas. Men Advent är samtidigt den tid som föregår den andra ankomsten; den stund då Han skall komma åter. När vi pratar om Advent som en förberedelsestid rör vi oss alltså inte bara i historisk tid, utan samtidigt i ett här och nu med bäring på framtiden. Advent är därför som livet i koncentrat. Varje dag är en dag i Advent.

Adventstiden handlar om hur vi förbereder oss inför festen för födelsen. Adventstiden handlar samtidigt om hur vi förbereder oss inför Konungens återkomst; den dagen då Herren kommer åter till sin Kyrka.

Advent handlar om vad vi som kristna gör när vi väntar. Som barn väntar på julen. När spänning och förväntan successivt byggs upp under de veckor som föregår den. Där milstolparna är som fyrbåkar som tänds upp, en efter en – som tecken på att färden går från öppet hav och nu närmar sig land och fast mark. Vecka för vecka, dag för dag, växer hoppet om Konungens ankomst.

¹ Sak. 9:9-10

Därför blir det väsentligt att ta Advent på största allvar. Den är, som förberedelse- och fastetid, en period i askes (av träning) inför det stora som skall ske. Därför blir det i allra högsta grad nödvändigt att dra en skarp gräns mellan Adventstid och jul; lika fundamentalt som att det borde vara söndagsstängt i affärerna eller för mig som kristen att leva i en sakramental gemenskap. Det är i vardagen – hur banalt det än kan verka – som gränsdragningar är nödvändiga. Det är i varje dags väntan och förberedelse som de avgörande tingen sker.

Varje dag är en dag i väntan; i Advent och ingen av oss, bara Fadern, känner dagen då han kommer åter. Men varje dag utgör en möjlighet för alla att personligen ta emot Kristus, han som är sänd att utropa frihet för oss fångna och ge oss syn och frihet.²

Människan idag törstar efter beständighet och fast mark. Hon är i behov av vägledning. Och vi sjöng med psalmistens ord ”Herre, visa mig dina vägar, lär mig dina stigar. Led mig i din sanning och lär mig”³ Och nu, i Advent, väntar vi på att Han kommer för att undervisa oss; för att visa oss sanningens stigar.

Herren kommer för att undervisa, frige, frälsa och fullborda. Vi behöver inte själva skapa egna vägar till lycksalighet, frid och ro. Allt detta; den vägen är redan uppenbarad för oss i Jesus Kristus. Och nu har vi att förvalta detta nya nådens år som han har utropat. Nu förbereder vi oss för att kunna ta emot honom. Det är Advent.

Hosianna! Herre, hjälp oss i vår nöd.

*Var dag bjuder sin egen sära art
nytt tar från det förra vid.
Då gränsen görs tydlig blir det uppenbart,
hur steget tas in i den nya tid.
Där spirar hoppet; det brinner klart,
ett litet steg och där bjuds frid.*

² Jfr. Luk. 4:19

³ Ur Ps. 25